

opusdei.org

Prelaadi kiri (veebruar 2013)

Piiskop Echevarria mõtiskleb inimesekssaamise saladuse üle ja kutsub meid vaatlema Jeesust, kui "tõelist Jumalat ja tõelist inimest".

17.02.2013

Minu armsaimad, hoidku Jumal minu tütreid ja poegi!

Vaadeldes Jumala suurt armastust inimeste vastu, mis eelkõige tema inimesekssaamise saladuses väljendub, *ärkame me vaimset*. Selle

lausega alustab meie Isa oma jutlust "Teel pühadusele"[1]. Ma arvan, et ka meie tahame Credot sellesama sisemise hoiakuga palvetada ning tänutundes tunnustame, et igavene Jumala Sõna sai Püha Vaimu mõjul Neitsi Maarja rüpes lihaks ja inimeseks. Neid sõnu lausudes laskume me sügavalt põlvili – kaks korda aastas., "sest eesriie, mis Jumalat varjas, niiöelda avaneb ja tema mõõtmatu ja kättesaamatu saladus puudutab meid: Jumal saab Emmanueliks, "Jumal meiega". Kuulates suurte sakraalmuusika meistrite komponeeritud missasid – ma pean silmas näiteks Mozarti Kroonimismissat -, avastame me kohe, et seal rõhutatakse just neid sõnu, justkui tahaksid need heliloojad universaalse muusika keele kaudu esile tuua seda, mida sõnad väljendada ei suuda: Jumala suurt saladust, kes liha kuju võtab ja inimeseks saab."[2]

Möödunud nädalatel oleme me liturgiliste tekstide kaudu Jeesusele tema maisel teekonnal järgnenud, kõigepealt Naatsareti töötoas ning seejärel tema teekonnal Juudamaal ja Galileas ja nüüd tahaksin ma vaadelda koos teiega seda suurt saladust – Jumal sai inimeseks! – ja pisut meie Issanda maise elu erinevatel momentidel peatuda. Sest Jeesus ei ole mitte ainult lihtsalt Peetlemmas sündinud, vaid ta elas täiesti inimlikku elu ja kulges enam kui kolmkümmend aastat meie hulgas. Püha Josemaria käskis meid ikka ja jälle teda selle eest tänada, et ta meie sarnaselt lihaks sai, et ta võttis selle vastu koos kõige sellega kaasnevaga ja nii mainis ta sageli: ”Jumal mitte ei riietunud nagu inimene, vaid ta sai tõesti inimeseks”[3] Vatikani II Kirikukogu meenutab meile, et Jumala Poeg ”tegi tööd inimkätega, Ta mõtles inimmõistusega, Ta tegutses inimvalikute raames ja armastas

inimsüdamega. Tema, kes sündis Neitsist Maarjast, sai tõeliselt meie sarnaseks, kuid oli siiski patuta“[4]

Vaadakem meie Issanda elu alati „selle saladuse üle imestades ja nende sündmuste suurust mõistes: Jumal, tõeline Jumal, kõigi asjade looja, sammus teedel ja tänavatel inimese kombel, ta sisenes inimese ajaruumi, et meile oma elust teada anda (Jh 1,1-4)“[5]. Süvenegem niisiis armu abiga selle täiusliku inimesekssaamise üksikasjadesse, sest Jeesuses võime me väga ilmekalt näha, kuidas on vaja igal hetkel tõelise jumalalapsena käituda, vastavalt väärrikusele, millele ta meid ülendas. Liturgiline aasta toob meie silme ette alati uuel moel tema tähtsamaid õpetusi. Proovigem need oma igapäevaellu viia, sest see on ainuke kindel tee, pühaduse saavutamiseks, millele Jumal kõiki kristlasi kutsub. Ta on seda ise näidanud, nagu võime lugeda

Evangeeliumis: *Mina olen tee ja tõde ja elu. Ükski ei saa minna Isa juurde muidu kui minu kaudu.* [6]

Juba noorena näitas püha Josemaria inimestele, kes tema preestritööd usaldasid, ja – kuna apostolaadis ei ole pause – neile, kellega ta ise tegeles, et neid Jumala juurde viia, kindlat teed, kuidas igapäevaelus Kristust järgida. Jumal andis talle erilise võime, et Jeesuse Naatsaretis veedetud varjatus elu tervendavat sõnumit avastada, nagu ütleb *Katoliku Kiriku Katekismus* „mis võimaldab igal inimesel igapäevastes tegevustes Jeesusega ühenduses olla.“[7] Benediktus XVI kinnitas seda väga selgelt, kui ta ütles, et meie Asutaja käitumises ja kirjutistes särab Evangeeliumist tulenev jõuline jumalik valgusekiir, sest ta õpetas, et pühadust peame me saavutama kristlase tavalise elu keskel – töötades, perekonnaelu

pühitsemises, ametialastes ja
ühiskondlikes suhetes.[8]

Tegelikult pani Jumal püha
Josemariale südamesse soovi, „igast
seisusest, ühiskonnakihist ja iga
elukutsega inimestele see õpetus
kättesaadavaks teha: Igapäevane elu
võib olla püha, Jumalast täidetud;
Jumal kutsub meid, igapäevaelu
pühitsema, sest selles seisneb
kristliku elu täius.“[9] Ja Jumal andis
talle vajaliku valguse, et rajada Opus
Dei, *kui tee pühadusele kutsetöö ja
kristlase igapäevakohustuste täitmise
kaudu* [10] Tema Vaim on kindel
juhataja kõigi jaoks, kes Kristust leida
tahavad, kes talle järgnevad ja teda
maiste igapäevaste tegevuste keskel
armastada tahavad.

Inimesekssaamise saladus avab
meile Jumala eneseandmise kogu
inimkonna eest.“Jumal on lihaks
saanud ja ennast inimestele
kinkinud, (...) on võtnud inimese

kuju, et meile oma jumalik olemus kinkida. See on suur kingitus. Ka meie kinkide puhul - ütleb Püha Isa – ei ole tähtis, kas see kink on kallis või mitte; see, kes ei ole valmis midagi enesest kinkima, kingib alati liiga vähe. Vahel proovitakse isegi südant ja eneseandmise pingutusi raha ja materiaalsete asjadega korvata. Inimesekssaamise saladus näitab, et Jumal ei käitunud nii: ta ei kinkinud ükskõik mida, vaid ta andis meile iseenese oma ainusündinud Poja kujul.“[11] Ja sedasama ootab ta ka meilt.

Veebruari keskel algab Paastuaeg, eriline aeg, et oma käitumine uuesti luubi alla võtta ja vaadata, kas me ikka teenime suuremeelselt Jumalat ja kaasinimesi. Tuhkapäeva teises lugemises ütleb püha Paulus Kristuse nimel: „*Ma olen sind kuulnud soodsal ajal ja aidanud sind päästepäeval.*” Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on

päästepäev! [13] „Täitku need apostli sõnad“, kirjutab püha Josemaria, „teid rõõmuga. Sest see on teie, kui tavalise kristlase kutsumuse vankumatu kinnitus, kes elavad maailmas ja kõik oma tööd, pingutused ja rõõmud nendega sarnaste kaasinimestega jagavad. Need kõik on Jumala teed. Issand ei palu teil midagi muud, kui seda, et käituksite igal hetkel tema laste ja teenritena.

Kuid ainult siis muutuvad tavalised olukorrad jumalikuks teeks, kui me tõeliselt pöördume ja ennast anname. Sest püha Paulus räägib väga rangelt. Ta räägib kristlaste raskest elust, mis on täis riske ja pinget. Kui kujutaksime endale ette mugavat teed, oleks see vale arusaam kristlusest. Kuid samuti oleks vale arusaam tõest sügav tõsine elu, mis tunneb kõiki inimeksistentsi ahistusi ja kujutab

ette elu täis hirmu, masendust, ja kartust.

Kristlane on realist, ta elab üleloomulikus ja samal ajal inimlikus realismis võttes arvesse kõiki elu varjukülgi: Kurbuse ja rõõmu, oma ja teiste valu, kindlustunde ja kartuse, suuremeelsuse ja egoistlikud kalduvused. Kristlane teab kõike ja on valmis kõigeks – inimliku jõu ja tugevusega, mille ta saab Jumalalt.“[14]

Enne, kui ma jätkan, soovitan teil teha lühike südametunnistuse sisevaatlus: Kas olen ennast piisavalt ette valmistanud, et nende nädalate jooksul tõelist patukahetsuse vaimu tunda? Kas ikka tõesti tahan Jeesuse Kristuse täielikku ohvrisse süveneda? Kas ma võidan hirmu suretamise ees?

Nagu ma juba meie Isa tsitaati esile tuues ütlesin, on kristlik viis elu õnne ja õnnetust kohata, et *conditio*

humana tegelikkust selle kogu sügavuses mõõta. Selleks et elu muredes ja isegi hirmudes, mida elu kaasa toob – valu, töötus, haigus, surm – elu mõtet näha, on vaja kõigutamatut usku Jumala piiritusse armastusse. Ainult inimesekssaanud Sõna valguses saavad kõik asjad oma õige tähenduse.“ Jumala Poja inimesekssaamisega toimub uus Loomine, mis annab lõpliku vastuse küsimusele: „Kes on inimene?“ Ainult Jeesuses avaldub Jumala kogu plaan inimkonna suhtes.“[15]

Viimane Kontsiil tõi välja järgmise mõtte: “Tõde on see, et üksnes Lihakssaanud Sõna müsteeriumis saab selgeks inimese müsteerium. Esimene inimene Aadam oli eeltähenduseks. Temast, kes pidi tulema (vt. Rm 5:14), nimelt Issandast Kristusest. Isa ja Tema armastuse ilmutamise kaudu ilmutab Kristus viimase Aadamana täielikult inimesele inimest ennast ja teeb

avalikuks tema ülima
kutsumuse“[16]

Minu tütred ja pojad, lubage mul
veelkord öelda: püüdkem
Evangeeliumi lugemist hästi ära
kasutada ja seda me teeme siis, kui
me Issanda elu sündmusi ikka ja jälle
uuesti vaatleme. Püha Josemaria
palus, et me ei loeks neid tekste
lihtsalt tuima pealtvaataja pilguga,
vaid et me oma nõrkused ja soovi
paremaks muutuda, *veelgi enam*
nendesse stseenidesse asetaksime,
Jumala püha inimsuse üle
imestaksime ja tema tugevusele
toetuksime.

„Kristusele järgneda: selles seisneb
saladus. Talle nii lähedal olla, et me
temaga koos elame, nagu need
esimesed kaksteist, nii lähedal, et me
temaga üheks saame. Kui me ei aseta
armule takistusi, võime ka meie
varsti öelda, et me riietasime end
meie Issanda Jeesuse Kristusega.

Meie käitumises ilmub siis Jeesus nagu peeglis. Kui peegel on hea, siis ilmub sinna meie Lunastaja armastusväärne pale, mitte karikatuur, vaid moonutamata pilt, mis paneb meie kaasinimesed imestama ja sunnib neid järgnema.“[17]

Aasta esimestel nädalatel ja Paastuajal toob Kirik meie ette stseenid, milles säravad samaaegselt Kristuse jumalikkus ja inimlikkus. Me saame imede tunnistajateks, mis näitavad tema jumalikku olemust. Kristus kannatab nälga ja janu, pikad teekonnad ühest kohast teise väsitavad teda, ta rõõmustas, kui inimesed oma südame tema armule avasid ja kannatas, kui teised selle kaotasid. Püha Josemaria hüüdis kord üht vastavat stseeni vaadeldes: „Tal oli nälg. Tema, maailma kõiksuse looja, kõige valitseja! Ma tänan Sind, mu Jumal, et Evangelist jumaliku sisenduse kaudu selle

märkusega nii peenetundelise tunnistuse annab; see sunnib mind sind üha rohkem armastama ja sinu püha inimsust veel sügavamalt vaadelda soovima. Perfectus Deus, perfectus homo (Quicumque Usutunnistus), tõeline Jumal ja tõeline inimene; Inimene lihast ja verest, nagu sina, nagu mina.“[18]

Kui me visalt sellel teekonnal Naatsaretist Ristini, kaasas käime, avanevad meile jumaliku elu väravad kogu suuruses. Sest kui me suhtleme Jeesuse kui inimesega, õpime me Kristusega, kui Jumalaga suhtlema ning tema läbi ja temas ka Isa ja Püha Vaimuga, ühe ja Kolmainu Jumalaga. Meie Asutaja kinnitas, et pühaduse teel tuleb vastu hetk, mil süda enam ei saa teisiti, “kui kõiki kolme jumalikku persooni tunda ja neid kummardada. See on hinge jaoks nagu uus avastus üleloomulikus elus, nii nagu väike laps järk-järgult maailma avastab.

Hing peab siis armastavat kahekõnet Isaga, Pojaga ja Püha Vaimuga; ta annab ennast meelsasti elu andja, Trööstija kätte, kes, ilma meie teeneteta meisse siseneb ja meile üleloomulikke armuande ja voorusi jagab.“[19]

Ja püha Josemaria lisab: „Kas see on askees? Kas see on müstika? Mul ei ole vahet, kas see on askees või müstika. See on Jumala kingitus. Kui sa proovid mõtiskluspalvet teha, ei ütle Issand oma kohalolekust ära. Usk ja teod, mis tulenevad usust: teod, mis aja jooksul meis Issanda ootust kasvatavad – sa oled seda ise algusest saadik kogenud ja mina ütlesin seda sulle omal ajal. See on juba kontemplatiivsus ja ühinemine, ja selline peaks olema paljude kristlaste elu: igäüks sammub edasi oma vaimsel teel – sest neid on väga palju – maailma nõudmiste keskel, isegi siis, kui ta sellest ise täielikult teadlik ei ole.“[20]

Selle kuu keskel, peaaegu kohe
Paastuaaja alguses, tähistame me
mõlema sisenduse aastapäeva, mida
Jumal Opus Deile andis, 14.

Veebruaril 1930 ja 1943. Sellest on
möödunud seitsekümmend aastat,
mil Taevas Opus Deile nii lähedal oli!
Usaldagem sel tänupäeval oma
palved meie Ema Maarja, *Mater
Pulchrae Dilectionis*, Kauni
Armastuse Ema kätte. See Kiriku
poolt antud tiitel meeldis meie Isale
väga.

Mõned päevad hiljem, 19. veebruaril
tähistas meie armas Don Alvaro oma
nimepäeva. Ja kuna Kirik on tema
kangelaslikke voorusi tunnistanud,
siis usaldagem ennast tema
eestkostele ja palugem Jumalat, et ka
meie võiksime truult oma kristliku
kutsumuse teed käia, et me iga päev
konkreetsetes olukordades Kristust
otsiksime, teda leiaksime ja
armastaksime. Tänu Jumalale on ka
teisi Opus Dei aastapäevi, mis toovad

teie ette nende hetkede aktuaalsuse,
ma olen selles kindel. Ärgem
lubagem, ütles meie Isa, et neist
saaksid ainult mälestused möödunud
sündmustest, mis ainult ajalukku
jäävad.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad* ,
Nr. 294

[2] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 2.1.2013

[3] Püha Josemaria, Vaatluse
märkmed, 25.12.1972

[4] Vatikani II Kirikukogu, *Gaudium
et spes* , Nr. 22

[5] Benediktus XVI., Jutlus
üldaudientsil, 9.1.2013

[6] *Jh* 14, 6

[7] *Katoliku Kiriku Katekismus* , Nr.
533

[8] Benediktus XVI., *Verbum domini* ,
30.9.2010, Nr. 48

[9] Püha Josemaria, *Kristus möödub* ,
Nr.148

[10] Püha Josemaria palvekaart

[11] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil , 9.1.2013

[12] Missaraamat, Tuhkapäev, Teine
lugemine (2 *Kr* 6, 2)

[13] 2 *Kr* 4, 4-6

[14] Püha Josemaria, *Kristus
möödub* , Nr. 60

[15] Benedikt XVI., Jutlus
Üldaudientsil , 9.1.2013

[16] Vatikani II Kirikukogu, *Gaudium
et spes* , Nr. 22

[17] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad* ,
Nr. 299

[18] Püha Josemaria, *Jumala sõbrad* ,
Nr. 50

[19] *Sama* , Nr. 306

[20] *Sama*, Nr. 308

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-veebbruar-2013/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-veebbruar-2013/) (11.08.2025)